

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Νιώτη μου, πού δὲ σ' ἔνωσα, χωρίζουμε σὲ λίγο· μάταια τὰ χέρια μου κρατᾶς σιὰ χέρια σου πρὶν φύγω· τὸ αἷμα τρέχει ἀπ' τὴν πληγὴ πού σ' ἄνοιξα σιὰ στήθη— ὦ, ὁ θάνατός σου ἄσβησε κι' αὐτὸς μέσα στὴ λήθη!

Μᾶς λείπεται ὡς τὴν ὕστερη τὴν ὥρα λίγος δρόμος, θὰ τὸν περάσουμε κι' αὐτὸν· τί τῶφελός μας θύω ἀφοῦ τὴν ἄγρια βλάστηση πού γύρω μας φροντῶνει ἢ πληγωμένη σου καρδιά στάζοντας θὰ ματώνει;

Ὅσοσο ἄς προχωρήσουμε! Τίποτε πιά δὲ μένει— σὸ τέλος σου τὸν δρόμον μας— ὁ τάφος περιμένει τὰ χέρια σου τὸν ἄνοιξαν— μυρίζουν χῶμα ἀκόμα— καὶ θὰ τὸν κλείσουνε μαζί μὲ τὸ ἀχραντὸ σου σῶμα.

Ὅμως κάλλιο νὰ πέθαινα πρὶν ἀπὸ οὐνα, Νιώτη, κερδίζουν πάντα στὴ ζωὴ σοὶ πεθαίνον πρῶτοι, παρὰ νὰ σέβρω ἀνέλπιδος εἰς βήματα σου μόνα σ' ἕνα χλωμὸ γυμῶπορο κ' ὕστερα σὺ γειμῶνα,

Λευκὲς μὲ σέβαν ἄνοιξες κι' ἄλικα καλοκαίρια σκορπίζουν τὰ λουλούδια τους καὶ χίλια περιστέρια μὲ τοακισμένα τὰ φτερά σφωιάζονται σὸ χῶμα ἐκεῖ πού— θρήνος!— οἱ ἔρωτες ψυχομαχοῦν ἀκόμα.

Μόνος μου πιά δὲ θὰ νοιαστῶ κ' ἡ Μοῦσα ἂν θὰ μοῦ βάνει πάνω στὰ γροῖζα μου μαλλιὰ τῆς δάφνης τὸ στεφάνι, ἀπ' τὸ κεφάλι μου ἔπεσαν τὰ σόδα πού φοροῦσα ὅτι τὰ νᾶτα μου ἄξιζαν ὦ! δὲν τᾶξίζει ἡ μοῦσα.

Εἶσον τραγοῦδι ἀνείπωτο στὰ σύννεφα γραμμένο, ὄνειρο πάνω ἀπ' τὴ ζωὴ κι' ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ξένο πού ἢ μπόρα τῶρα σὲ σκορπᾶ μέσ' οὐρανοῦ τὰ βᾶθη, — πουλὶ πού στὸν ὀρίζοντα τὸ μακρυνὸν ἐξάθη!

Τὸ χέρι μου πεοίληπος σὸ μῆτωπό μου ἄς φέρω, θὰ ξέρω πῶς ἢ σκέψη μου κλείνει βαθειὰ ἕνα γέρο· ὦ! τῶν πραγμάτων βιάστηκα καὶ βρήκα τᾶδειο βᾶθος κ' αἰτία τοῦ θανάτου σου γίνηκε αὐτὸ τὸ λάθος.

Νιώτη μου, πού δὲ σ' ἔνωσα, χωρίζουμε σὲ λίγο! Σὲ μιὰ κραγὴ τὸ στόμα μου μ' ἀπελπισιᾶν ἄνοιγω— αὐτὰ τὰ λόγια μοναχὰ σὸ θάνατό σου πᾶν: — Πεθαίνει ὁ μέγας Πᾶν!

Μήτσος Παπανικολάου

λαφυραγωγία ἄγνωστος εἶνε ἡ τύχη τοῦ ἱστορικοῦ κειμηλίου.

*Ἀς ξαναγυρίσουμε ὁμως στὴ μάχη τῶν Δερβενακίων. Σ' αὐτὴν ἐθριάμβευσε, μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ἡ παλληκαριά τοῦ Νικηταροῦ τοῦ Τουρκοφάγου. Σὲ μιὰ μόνο μεριά, στὴν κλεισοῦρα τοῦ Ἁγιο-νορίου, ἔπεσαν νεκροὶ 1500 Τουρκοί. Τὸ κεφάλι τοῦ Τοπάλ Ἄλη τὸ ἔστειλαν μετὰ δύο μέρες γιὰ θρίαμβο στὴν Ἑλληνικὴ Διοίκηση. Πλουσιώτατα ἦταν τὰ συνοδικὰ λάφυρα. Στὰ χέρια τῶν Ἑλλήνων ἔπεσαν σκηνές, πολλὰ ὄπλα, σημαίες, χρήματα, πολεμικὰ ἄλογα κλπ: Λέγεται ὅτι οἱ αἰχμάλωτοι Τουρκοὶ ἀνήλθον σὲ διακόσιους. Οἱ Ἑλληνες ἀτετέλεσαν συνοδείαν ἀποτελουμένη ἀπὸ 800 Ἀραβικὰ ἄτια, 36 καμήλες καὶ 1200 μουλάρια στὰ ὁποῖα ἐφόρτωσαν τὰ ὄπλα καὶ τίς ἀποσκευές καὶ τὰ ἔστειλαν στὴν Τριπολι.

Δυστυχῶς στὴ μάχη αὐτὴ ἡ λαφυρομανία τῶν Ἑλλήνων ἔφτασε σὸ κατακόρυφο. Αὐτὸ τὸ εἶχαν καταλάβει καὶ πολλοὶ Τουρκοὶ οἱ ὁποῖοι ἔρριχναν τὰ πολυτίμητα ὄπλα τους χάμου, γιὰ ν' ἀρροπορήσουν τοὺς διώκτες τους καὶ νὰ βροῦν ἔτσι καιρὸ γὰ φύγουν. Γιὰ νὰ μαζέψουν λάφυρα ἔτρεξαν στὸν τόπο τῶν μαχῶν καὶ αὐτὲς ἀκόμη ἢ γυναῖκες τῶν γειτονικῶν χωριῶν!

Μολταῦτα εἶνε ἀξιοσημείωτο ὅτι ἀπ' ὅλα τ' ἄφθονα καὶ πλουσιώτατα λάφυρα τῶν Δερβενακίων ὁ γενναῖος καὶ ἀφιλοκερδῆς Νικηταρὸς δέχτηκε μόνον μιὰ σέλα πασσαλίδιχη πού τοῦ τὴν ἐπέσφρασαν μερικοὶ στρατιᾶτες του. Τὴν ἄλλη μέρα ἐπῆρε καὶ δευτέρου λάφυρο ἕνα ἄσπρο ἄλογο... κολοβό. Τὴν οὐρὰ του τὴν εἶχε χάσει στὴ μάχη. Τὸ ἄλογο τοῦτο ὁ Νικηταρὸς ἐχάρισε σὸ φίλο του ποιητὴ καὶ Γυρταῖο τῆς Ἐπαναστάσεως Παναγιώτη Κάλλα, τὸν γνωστὸν μὲ τὸ παρατσούκλι, Τσοπανᾶκος, ὁ ὁποῖος μὴ ἔχοντας τὰ μέσα νὰ τὸ συντηρήσῃ ἐξήγησε ἀπὸ τὸ Νικηταροῦ, καὶ τὴν τροφὴ του μὲ τὸ ἀκόλοιο τετραστίχο γράμμα του:

Τὸ δῶρο σου, Νικηταρᾶ
Εἶν' ἄλογο χωρὶς νοῦρά.
Ἦ μοῦ στέλνεις καὶ κριθάρι
Ἦ σοῦ στέλνω τὸ τομάρι.

Ὁ Τσοπανᾶκος ἀπέθανε μετὰ λίγα χρόνια ἀπὸ τὰ πολλὰ κορόμηλα ποῦφαγε μονομιᾶς!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Ντυγκαῖϋ Γρε...

Ὁ Λουδοβίκος νὰ διηγῆται τὰ κατ' ἦθος, ἀφηνεῖτο στ' ὁποῖαν εἶχε λάβει — Καὶ τότε, ἐβγῆσθαι σὺν, διέταξα. — Καὶ σᾶς ὑπὲρ λώντας!...

Μιὰ μέρα, ὁ Κίβηταν συνδρομητῆς, τοῦ θανάτου του ἐσθῆκε σὸ νὰ στείλει μερίδος:

«Ἡ ἐφημερίδα σὲ καλῶς πληροφοροῦμαι. Κατόπιν τούτου δεῖνὰ νὰ μοῦ ἐπιστολέψετε νετὲ τὸ φύλλο ἀφοῦ.

Ὁ Θαλῆς περὶ Τ...

Ἐρώτησαν κάποιους Ἑλλάδος, ποῖο πρῶτον εἶνε τὴν μεγαλύτερη — Ἐνὰς τῶρα πῆντησεν ὁ Θαλῆς

Ἐπεικὴς στοῦς τίας σὲ μερικὰ ἄλλα. Σὲ ὅλες τίς διαταγὰς οργάνωσις τυφλῶν μπαίνατε ἢ βγαίνετε γάμους τῆς ἀδελφῆς Σουτῆρ ὅχι μόνον τὰ καλλίτερα ἄλογα δεύση. Ἀλλὰ ἢ κατ' ἴσους, λησμόνησε καὶ ὅταν ἐφενυε. Ἐνὸς Σουτῆρ ἐστειλε ἐνὸς γυροῖσι ἀμέσως.

Ἡ φτωχὴ κόρη γιὰ τὴν ζητοῦσε — Εἶχε ἀφήσει κλεισθεῖς!...

Πέσους σκοτώνει...

Ὁ Φρειδερίκος προσερχόμενος τὸν — Ἄ! γιατροῦ, κανεὶ ὡς τώρα μὲ — Τριακόσιες γιὰ τοὺς πολέμους, Μ...

Ὁ Μπατῶν συ...

«Στὶς ταβέρνες...» ΑΓΟΡΑΖΩΝ

να βιβλία διαφόρων ζητούνται σώματα βιβλία. Ἄγοράζω βυζαντινὰ καὶ γράψατε στὰ γρο...